ושמריהם משובחים לפי שהם מהגבלה רעה לא יבואו מטוב הטבע רק מרוע החולי
כי הטבע לא יוכל להתעסק לנצח החומר ונשאר נרדם והחולי מתחזק לנצח הטבע
וגם כי נראו אותות יורו גבול טוב ימשך אחריהם מות. אכן גם כי ימצאו אותות
טובים לא תאור(?) חיים כי אם בספוק. ועליך להבחין מאמ' אבוקר' יש הקדמת
הידיעה בחיים או מות בחליים החדים לא תתאמת. עם היות שיחדתי פה אלו
המקרים הבאים עם אלו המורסות וזאת הקדחת יש להם מקרים אחרים עוד נזכרו
בספרי הרפואה המפורסמים.

(6) הפרק הב' בסבה עם היות שרוב הרופאים ייחדו לזה החולי שני סוגים
מהסבות שמימיות וארציות[57] נוכל לומר בכללות כי הסבות הקרובות שתים אויו
נתאייך בעפוש והפסד חום ולחות יעפש הרוק האנושי בשאיפתו וכמו אויר רטו
גשמיי במקומות עמוקים ר''ל קוירנוש או ששנקי(?) ומבואות אותו המקום צרי
או לשכונת דברים מפסידים האויר כמו ממתי מלחמה ודומה. והסבה השנית רו
הנהגה ממזונות מתוקים לחים מימיים כמו הפירות הלחים והמזונות המוכנים
להתעפש או לקיחת המזון ברב כמותו. יקרה זה החולי יותר למוכנים כמו הגופי
המליאים >ו<מלחות רעות והחמים והלחים ובעלים(?) ומי שהרבה המשגל
והרחיצה. אך הקרים ויבשים על המעט הבלתי מוכנים הם הגופים הנקיים ואש
התעמלו בשווי.

Jacob of Padua on Isolation and Treatment during the Black Plague

In 1377, the Great Council passed a law establishing a *trentino*, or thirty-day isolation period.

- The 4 tenets of this law were as follows:
  - (1) that citizens or visitors from plague-endemic areas would not be admitted into Ragusa until they had first remained in isolation for 1 month;
  - (2) that no person from Ragusa was permitted go to the isolation area, under penalty of remaining there for 30 days.
  - (3) that persons not assigned by the Great Council to care for those being quarantined were not permitted to bring food to isolated persons, under penalty of remaining with them for 1 month.
  - (4) that whoever did not observe these regulations would be fined and subjected to isolation for 1 month.